

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1761/2025
12.02.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милунка Арсић, адвокат из ..., против туженог "Путеви" д.о.о. Ивањица из Ивањице, чији је пуномоћник Милољуб Јовичић, адвокат из ..., ради испуњења уговора, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2741/24 од 09.10.2024. године, у седници одржаној 12.02.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2741/24 од 09.10.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ивањици П 155/23 од 27.06.2024. године, ставом 1 изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је тужени обавезан да му на име дуга исплати износ од 1.085.547,96 динара, са законском затезном каматом по стопи утврђеној Законом о затезној камати, почев од 07.02.2022. године па до исплате. Ставом 2 изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 265.540,50 динара, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до исплате.

Апелациони суд у Крагујевцу је, пресудом Гж 2741/24 од 09.10.2024. године, преиначио пресуду Основног суда у Ивањици П 155/23 од 27.06.2024. године, тако да у ставу 1 изреке гласи да се одбија тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му на име дуга исплати износ од 1.085.547,96 динара, са законском затезном каматом по стопи утврђеној Законом о затезној камати, почев од 07.02.2022. године па до исплате, као неоснован, а у ставу 2 изреке, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 451.132,50 динара, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је доставио одговор на ревизију, захтевајући накнаду трошкова за састав тог одговора.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, применом одредбе члана 408., у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20) и одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), па је утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из одредбе члана 374. став 1, у вези одредбе члана 8. истог Закона, на коју тужилац у ревизији указује. Другостепени суд није изводио нити ценио доказе већ је своју одлуку засновао на утврђеном чињеничном стању и оцени доказа од стране првостепеног суда.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог у периоду од 2004. до 2016. године. Током 2007. године, 2008. и 2010. године, тужени је тужиоца ангажовао да обавља послове ... поред пута, и у ту сврху, тужилац је, по договору са туженим, користио свој трактор, јер му је тако било лакше, иако је тужени располагао својим тракторима. За обављање посла код туженог тужилац је примао плату, али му није исплаћена накнада за коришћење његовог трактора, осим у 2011. години, када му је, у два наврата исплаћен износ од по 30.000,00 динара. Вештачењем од стране судског вештака саобраћајне струке, утврђено је да по основу коришћења трактора тужиоца "...", снаге 28,70kw, у раду код туженог, цена једног радног сата износи 1.230,78 динара, а обухвата временску амортизацију, нафту, мазиво, гуме, осигурање, инвестиционо одржавање, редовно одржавање и плату. Неспорно је да је тужилац од туженог добијао гориво (нафту) увек када је радио својим трактором. Тужилац је тужбом од 28.05.2019.године тражио да суд туженог обавезе да му исплати накнаду за коришћење горе наведеног трактора, током 2007.. 2008., и 2010. године. Тужени је истакао приговор застарелости.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је тужбени захтев тужиоца усвојио, применом одредби члана 124. Закона о облигационим односима, налазећи да тужени своју уговорну обавезу није у целости испунио имајући у виду да је тужилац радио шест месеци (три године по два месеца), те да је укупан износ на име ангажовања тужиоцевог трактора, по налазу и мишљењу вештака, 1.085.547,96 динара, у ком износу је тужилац и определио свој тужбени захтев. У погледу приговора застарелости спорног потраживања, првостепени суд налази да се ради о потраживању које застарева у општем року застарелости од 10 година, у смислу одредбе члана 371. Закона о облигационим односима. Пошто се тужилац изјаснио да му је тужени, у два наврата, током 2011. године на руке исплатио износ од по 30.000,00 динара, следи да је тим исплатама прекинуто застаревање, у смислу одредбе члана 387., у вези члана 392. тав 2. Закона о облигационим односима, па, по мишљењу првостепеног суда, потраживање није застарело до дана подношења тужбе.

Другостепени суд је побијаном пресудом преиначио првостепену пресуду тако што је тужбени захтев тужиоца одбио имајући у виду да он тражи накнаду за коришћење свог трактора, што значи да је основ потраживања закупнина на основу усменог уговора о закупу. С тим у вези, другостепени суд је закључио да је потраживање тужиоца застарело на основу одредбе члана 375. Закона о облигационим односима, којом је прописано да потраживање закупнине, било да је одређено да се плаћа повремено било у једном укупном износу, застарева за три године. Пошто потраживање тужиоца потиче из 2007, 2008. и 2010. године, а он је тужбу поднео 28.05.2019. године, следи да је његово потраживање застарело, без обзира на исплату 2011. године, јер је и од те исплате до дана подношења тужбе протекао рок од три године.

По оцени Врховног суда, другостепени суд правилно применио материјално право.

Одредбом члана 585. став 1. Закона о облигационим односима, прописано је да се уговором о закупу обавезује закуподавац да преда одређену ствар закупцу на употребу, а овај се обавезује да му за то плаћа одређену закупнину. Потраживање закупнине застарева у року прописаном одредбом члана 375.истог Закона, којом је прописано да то потраживање, било да је одређено да се плаћа повремено, било у једном укупном износу, застарева за три године.

У конкретном случају, тужени је током 2007, 2008. и 2010. године, закупио трактор у власништву тужиоца ради обављања послова ..., како је тужилац навео у тужби од 28.05.2019. године, за цену радног ангажовања машине (трактора) од 70 евра по дану, коју накнаду тужени тужиоцу, као власнику трактора, није исплатио. Међутим, пошто потраживање закупнине застарева за три године на основу одредбе члана 375. Закона о облигационим односима и пошто се тужени, као дужник, позвао на застарелост, у смислу одредбе члана 360. став 3. истог Закона, следи да је застарелошћу престало право тужиоца да захтева испуњење обавезе туженог, јер је тако прописано одредбом члана 360. став 1. Закона о облигационим односима. Због тога, тужилац неосновано у ревизији указује на погрешну примену материјалног права.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка јер је донета правилном применом одредбе члана 153. став 1., 154. и 165. став 2. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Трошак на име ангажовања пуномоћника, адвоката, за састав одговора на ревизију, туженом није био потребан, у смислу одредбе члана 154. став 1. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 165. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић